

ВИХОВУЙТЕ В ДІТЕЙ ЗВИЧКУ МОЛИТИСЯ

Молитва – це живий подих істинної віри і один із основних доказів того, що людина народилася згори.

«... Ось бо він молиться...» – сказав Господь про Савла тоді, коли посилав до нього Ананія (Дії 9:11).

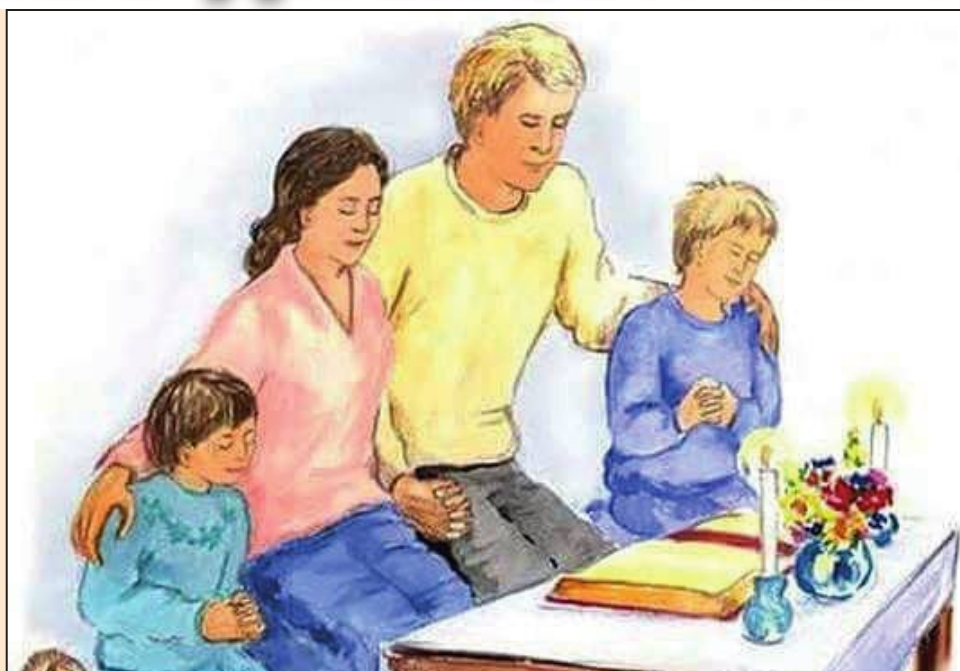
Молитва була визначальною ознакою Божого народу в давнину, коли почалося духовне роз'єднання між Богом і гріховним світом. Слово Боже говорить про це так: «Тоді зачали були призвати Ймення Господнє» (Бут. 4:26).

Молитва – характерна риса справжніх християн і нині. Християни моляться, розповідаючи Богу про свої потреби, свої почуття, бажання й страхи, і вони кажуть в молитві те, що думають. Номінальний християнин може повторювати чужі молитви і не більше.

Молитва – вирішальний момент для людської душі. Наше служіння буде марним і наш труд – даремним доти, поки ми не схилимося перед Богом і не віддамо все в Його руки.

Молитва – один із найбільших секретів духовного успіху християнина. Коли ви маєте постійне особисте спілкування з Богом, ваша душа духовно зростатиме, мов трава після дощу; якщо ж такого спілкування зовсім немає, все у вашій душі захолює від бездіяльності і ви ледве підтримуватимете в ній життя.

Покажіть мені сильного, успішного християнина – і, я впевнений, він виявиться одним з тих, які часто розмовляють в молитві зі своїм Богом. Такий християнин багато просить і багато має. Він покладає на Ісуса всі свої

турботи, і тому завжди знає, що йому робити.

Молитва – найпотужніший засіб із тих, які нам дарував Бог. Це найкраща духовна зброя, яку можна застосовувати щоразу, коли виникають якісь труднощі. Це найпевніші ліки для лікування будь-якої хвороби.

Молитва – це ключ, що відкриває нам скарбницю Божих обітниць, це рука, простягаючи яку, ми отримуємо Божу благодать і своєчасну допомогу, коли її потребуємо (Євр. 4:16). Це та срібна сурма, в яку Бог велів нам сурмити при будь-якій потребі, це той крик, до якого Він обіцяв завжди прислухатися, як любляча мати прислухається до голосу своєї дитини.

Молитва – найпростіший і найдоступніший засіб, який тільки людина може використовувати, коли приходить до Бога. Цей

засіб доступний для хворих, літніх, немічних, паралізованих, сліпих, бідних, неосвічених – усі можуть молитися. Коли ж ви нехтуєте цим засобом, марно виправдовуватися, посилаючись на брак пам'яті чи знань, книг чи ерудиції, – усе це звучить непереконливо.

Якщо тільки ви маєте язик, щоби розповісти Богові про стан своєї душі, ви можете й повинні молитися. «... Не маєте, бо не прохаете...» (Як. 4:2) – ці слова зі Святого Письма в судний день будуть справжнім виразом для багатьох із вас.

Батьки, якщо ви любите своїх дітей, робіть усе, що вам під силу, щоб виховати у них звичку молитися. Покажіть, як це робити.

Молитва – це перший крок в житті віри, який кожна дитина здатна засвоїти. Задово

до того, як вона зможе навчитися читати, ви вже можете навчити її ставати біля себе навколішки й повторювати прості слова молитви.

Так само, як перший крок у будь-якому починанні завжди найважливіший, так і манера вашої дитини промовляти молитви – це питання, яке заслуговує на пильну увагу. Та мало хто з батьків, здається, усвідомлює, як багато від цього залежить.

Ви маєте слідкувати, щоби ваші діти не призвичаїлися вимовляти слова молитви не уважно й неблагоговійно. Маєте остерігатися доручати нагляд за молитовним досвідом своїх дітей їхнім вихователям або няням чи надто довіряти своїм дітям, доручаючи їм робити це самостійно.

Якщо ви ніколи не чули, як ваші діти моляться, то це ваша провина. У такому разі ви не набагато мудріші за того птаха, що змалюваний у книзі Йова: «Бо яйця свої він на землю кладе та в поросі їх вигріває, і забуває, що нога може їх розчавити, а звір польовий може їх розтоптати. Він жорстокий відносно дітей своїх, ніби вони не його, а що праця його може бути надаремна, того не боїться, бо Бог учинив, щоб забув він про мудрість, і не наділив його розумом» (Йов. 39:14-17).

З усіх звичок, прищеплених змалку, молитва – та, яку ми пам'ятаємо найдовше. Багато посивілих старих можуть розповісти про те, як за днів їхнього дитинства мама заохочувала їх до молитви.

Зазвичай вони можуть розповісти, де вперше стали навколішки, і що їх вчили казати, і навіть те, як їхні матері час від часу поглядали на них. Їхнє серце пам'ятає все так само ясно, ніби це було лише вчора.

Батьки, якщо ви любите своїх дітей, не дозвольте змарнувати час, сприятливий для того, щоб посіяти в їхніх серцях насіння молитовної звички. Якщо ви здатні навчити своїх дітей хоча б чомусь, привчіть їх принаймні молитися.

СТРАХ І НАДІЯ

Страх Господній. Чи не стискається щось у середині вас, коли ви чуєте цю фразу? А проте немає іншого такого духовного досвіду в християнському житті, який мав би більшу винагороду, ніж страх Господній.

Очі Господа оглядають усю землю, щоб підтримувати тих, чиє серце цілком віддане Йому» (2 Хр. 16:9). Інший переклад каже так: «Бог зміцнює (наділяє силою) тих, чиє серце абсолютно віддане Йому». Отже, Бог шукає людини, яку Він може зміцнити, підтримати.

І «очі Господа оглядають усю землю», шукаючи таку людину. Тобто Дух Божий, посланий на землю, щоб серед усього людства знайти людей певного роду.

Умова благословень

Насправді не потрібно впрошувати Бога допомагати нам або благословляти нас. Швидше ми повинні зосередити увагу на тому, щоб бути такого роду людьми, яких Бог хоче благословити і яким бажає допомогти.

Бог шукає певного стану серця. Що ж це за стан? «... Серце цілком віддане Йому» або «серце, довершене у своєму присвяченні».

Слово «довершене» зовсім не означає «досконале». Мова про те, що всі сфери нашого серця правильні у ставленні до Бога. У серці немає

нічого, що обернулося спиною до Бога. Немає жодного куточка, куди б ми не запрошували Бога, щоб Він досліджував його.

Чи маємо ми серце, цілком віддане Богові? Чи відверті ми з Ним? Чи є в серці місця, які ми намагаємося заховати від Нього? Чи є в серці кімнати, ключі від яких ми наполегливо не хочемо дати Богові? Де ми хочемо жити самі по собі?

Отже, очі Господа оглядають землю, шукаючи людини, в серці якої немає зачинених дверей, немає жодного темного, темного куточка, немає відмовок, немає непокори. У чому суть такого сердечного ставлення? Суть криється у фразі «страх Господній».

Що повинні ми розуміти під страхом Господнім? Страх Господній

пов'язаний з першою заповіддю: «Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм» (чи «окрім Мене») (Вихід 20:2-3).

Багато з нас виросли у християнському середовищі і настільки знайомі з цією заповіддю, що часто проходять повз неї, не замислюючись над тим, що вона означає.

Місце Бога в нашому серці і нашому житті має бути абсолютно особливим. Бог не розділить трон нашого серця ні з ким і ні з чим.

Страх і Бог

Є дуже сильна фраза в Книзі Буття 31:42. У Якова сталася суперечка, з його тестем Лаваном, і він каже: «Якби не був зі мною Бог батька мого, Бог Авраама, і не Той, кого боїться Ісак, то ти тепер відпустив би мене ні з чим».

Зверніть увагу на фразу: «Бог Авраама і Той, Кого боїться Ісак». У деяких перекладах так і написано:

«Страх Ісака». Це ім'я Боже, це Бог Ісака, батька Якова. І виходить, що чого ти боїшся, те й стає твоїм богом.

Якщо боїшся істинного Бога, то Він – твій Бог; але якщо ти боїшся чогось неправильного, тоді ти робиш це своїм богом.

Чи зустрічали ви людей, які абсолютно пригнічені страхом перед чимось? Вони просто живлять певного роду страх і роблять цим його своїм богом.

Страх Господній не залишає місця для нейтралітету. Мудрість Божа каже в Приповістях 8:13: «Страх Господній – лихе все ненавидіти: я ненавиджу пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста».

Якщо ти боїшся Господа, то повинен ненавидіти зло. Страх Господній диктує дуже сильні почуття стосовно зла. Людині, яка йде на компроміс із злом, бракує страху Господнього.

Дерек ПРИНС.

ЛЮТЕР І ЦЕРКВА

Епоху Реформації не можна уявити без Мартіна Лютера, без його «95 тез», які вплинули на тодішнє суспільство, як блискавка, що вдарила в бочку з порохом.

Його невичерпна працелюбність, щира віра в Бога зламали непереможну доти силу папства. Він дав людям Біблію в руки, поширив правдиву Христову віру і дав початок поступові й розвитку новій німецькій мові та літературі.

Навіть радянські історики підтверджують, що мужнє протистояння Лютера перед радою у Вормсі стало однією з найбільш вирішальних подій в історії людства. Бог використав його для відновлення основних доктрин істини Церкви.

Основним стимулом духовного життя реформатора було відчуття

присутності Бога, а основою для його сміливості – глибокий духовний досвід, тому що він мав безпосередні особисті взаємодієвідносини з правдивим Богом.

Лютер писав гімни і пісні простою німецькою мовою. І вони зробили для Реформації більше, ніж навіть його проповіді, тому що і землероб, і

домогосподарка могли їх співати у своїх домівках.

Удні Лютера дари Духа Святого почали відновлюватися з новою силою. Лютер був твердо переконаний в божественному зціленні і навіть залишив інструкції про це служіння, яке включає покладання рук і миропомазання. Одного разу його найкращий друг Філіп Меланхтон, що лежав на смертному ложі, був зцілений за його молитвою.

Особливу увагу звертав Лютер на всезагальне священство кожного віруючого, проголошував рівність всіх перед Богом, поставив проповіді на потрібне місце. На місце авторитету Церкви він поставив авторитет Біблії.

Олександр КУЗЬМИЧ.

ЯК САМОСТІЙНО ВИВЧАТИ ПИСАННЯ

Бог закликає нас бути не просто слухачами, а виконавцями Божого Слова, бо саме тоді ми зможемо відчувати на практиці всю доброту Його задуму для нашого життя (Якова 1:22-25).

Пропонуємо вам питання, які допоможуть не просто читати Біблію, а досліджувати її як Боже Слово, щоб бути Його виконавцями. Бо призначення Біблії – змінювати наш характер.

Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до напруги, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконалою, до всякого доброго діла готова» (2 Тимофія 3:16-17).

Який контекст цього уривку:

– до кого звернений уривок;

– яка його основна тема.

Чого цей уривок навчає:

– про Бога;

– про людину;

– про стан речей у світі.

У чому докоряє, від чого

застерігає:

– що неправильне або небезпечне;

– як не варто думати чи поводитися.

Куди спрямовує:

– для чого варто жити;

– як варто думати чи поводитися.

Як зробити так, щоб це стало регулярною доброю звичкою, а не одноразовим вчинком.

До яких добрих діл готує цей уривок:

– зусилля, час, планування, кошти тощо.

БІБЛІЯ І ЧАС

**«Оповіщує день днєві слово...»
(Пс. 18:3)**

Коли потрібно точно відміряти метр (наприклад – тканини), ви використаєте звичайну процедуру вимірювання, приклавши до матері лінійку. Але що, як ваша лінійка неточна? І інша дасть зовсім інші показники? Як дізнатися, яка лінійка правильна?

У наш час зазвичай використовують один із чотирьох методів: авторитарний: спитати думку авторитетної людини і виконати її вказівку; метод уніфікації: знайти середнє з усіх значень і оголосити його істинним; мажоритарний метод: знайти, яке зі значень задовольняє найбільшу кількість присутніх; метод

консенсусу: просто домовитися, яке зі значень будемо вважати правильним.

Але повністю можна бути впевненими, лише порівнюючи наші лінійки з еталоном, нормою (гр. – «канон»). Якби не було еталона метра, сама суперечка про це була б безглузда і ніхто не здивувався б, якби завтра метр дорівнював чотирьом сантиметрам (коли б це стало зручно для більшості або для того, хто приймає рішення). У політиці так найчастіше й відбувається, але в сфері пізнання всесвіту відсутність установленної певної одиниці вимірювання рівнозначна відсутності певних знань узагалі. Тому таке важливе значення має метрологія. Дотримання метрологічних вимог входило й у число Божих повелінь народу Ізраїлю:

«Не буде в тебе в торбі твоєї подвійного каменя до ваги, великого й малого, не буде тобі в твоїм домі подвійної ефи, великої й малої. Камінь до ваги буде в тебе повний і справедливий, ефа буде в тебе повна й справедлива, щоб продовжилися дні твої на землі, яку Господь, Бог твоїй, дає тобі. Бо огида перед Господом, Богом твоїм, кожен, хто чинить таке, хто чинить несправедливість» (Повт. Зак. 25:13-16); «Обманливі шальки – огида для Господа, а повна вага – це Його уподоба» (Пр. 11:1); «Майте справедливу вагу, і справедливу ефу та справедливого брата» (Єз. 45:10).

Утім, початкове встановлення цього еталонного значення залишалося за людьми. І лише для однієї величини вимірювання Писання не залишає нам цієї свободи. Ця величина – час.

Писання саме з перших сторінок задає момент його відліку: «на початку»; встановлює одиницю відліку: день; визначає її: «і був вечір, і був ранок, день один» (Бут. 1:5 – так, саме «один», а не «перший»: день не міг називатися «першим», доки не було наступних), одночасно вказує спосіб вимірювання («світла на тверді небесні... стануть знаками, і часами умовленими, і днями, і роками», Бут. 1:14).

Усе Писання представлено як єдина й послідовна розповідь про стосунки Бога та людини від початку й до кінця створеного світу і вказує на безпосередню залежність стану світу фізичного від стану цих стосунків. Шкала часу, нанесена на лінію цієї розповіді, дає можливість визначити, як співвідносяться описувані події між собою.

Апологетами Слова Божого постійно доводилося протистояти елліністичним вченням, щоб «ніхто вас не звів філософією та марною оманою за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом...» (Кол. 2:8), зокрема – у розумінні сутності часу.

Відхід від біблійного погляду на природу часу ніде не проявляється так яскраво, як у питанні про дні створення світу. Дні творіння, перед якими стоять порядкові числівники, відповідно з усіма правилами граматики, мають означати буквальні дні. Саме так розуміли дні творіння майже всі богослови і вчені – від Юстина Мученика, Іринія, Блаженного Августина, Василя Великого, Амвросія Медіоланського, Феофіла Антіохійського до Лютера, Кальвіна, Ашера, Кеплера, Ньютона.

Водночас нікого не бентежила, як це часо було у наші дні, можливість існування поняття «день» до створення сонця. Адже навіть школяріві відомо, що фізичний день із сонцем ніяк не пов'язаний – це період обертання землі навколо власної осі.

Інші, відмінні від буквального, розуміння дня створення – як, наприклад, тисячолітнього або ж невизначено довгого періоду часу (якщо у Господа один день, як тисяча років, то чому б «у нас» йому не бути як мільйон, а якщо потрібно – і мільярд років?) – відразу ж викликали екезетичні проблеми, які неможливо вирішити.

Наприклад: скільки жив Адам? Писання стверджує – 930 років. Але це має включати частину шостого і сьомий «день». Або як розуміти повеління: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працюй і роби (в цей час) всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби (в цей день) жодної праці... бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:8-11).

Слово «день» шість разів вживається в одному реченні і, очевидно, має означати одне й те ж значення. Ми маємо працювати шість тисяч років чи шість невизначених періодів часу?

Що таке час – питання нелегке. Упродовж лише кількох останніх століть учені не раз змінювали свою думку з цього приводу. І з інших питань – теж. Чи можемо ми бути впевнені, що наші судження відповідають істині? Є лише один спосіб – звіряти їх з абсолютним стандартом, канонем – Словом Того, Хто створив і час, і простір, і нас самих.

Сергій ГОЛОВІН.

МЕЧ ДУШУ ПРОШИЄ ТОБІ...

Уявімо, що ваш син чи дочка досягли повноліття і несподівано заявляють, що вирішили присвятити своє життя служінню Богів. Скажімо, як місіонер. Якою буде ваша перша реакція?

Мабуть, у багатьох – скептичною: «Якби юристом, економістом, фінансистом чи лікарем, а то... місіонером. Звідки такі думки? Забудь. Заспокойся. Це емоції. З часом це мине...»

У більшості людей у таких випадках переважають егоїстичні підходи до розуміння щастя для своїх чад. Сім'я, добротний будинок (краще – двоповерховий і то на березі моря), шикарний автомобіль, престижна освіта, прибуткова професія, високий соціальний статус, можливе життя – ось типовий погляд на те, заради чого варто жити і що потрібно досягти. У цьому переважна більшість людей знаходить для себе та для своїх дітей сенс буття.

А служити Богів? Це ж переважно труднощі, випробування, виснажлива боротьба... Та й цим не розбагатієш, не розживешся.

Не забуваймо, однак, що Бог може зробити нам «сюрприз»... І змінити життя не лише дітей, а й нас самих...

Очевидно, в такій ситуації дехто, як і пророк Йона, втік би за тридев'ять земель від свого покликання, хтось сприйняв би це як майже трагічний для себе поворот долі, як її іронію.

Ми звикли до такого християнського життя, в якому все розписано до деталей, усе відбувається за нашим планом, ми пристосовуємося до цього світу, вчимося відповідати двоюким стандартам, а Богів залишаємо рівно стільки місця, скільки вирішили самі, бо так нам добре.

Безкомпромісність до гріха, принципів та відвертість поглядів і переконань часто ставлять у незручне, невідгідне, а то й проблемне становище. А хіба нам це потрібно? Звичайно, ні. Якби спокійного й комфортного життя для себе та свого

Сина Ісуса Христа шукала Марія, то мільярди людей залишилися б нещасними. Коли архангел Гавриїл з'явився їй, промовляючи: «Радій, благодатная, Господь із тобою! Ти благословенна між жонами!» (Лк. 1:28), вона «ж за тривожила словом та й стала роздумувати, щоб то значило це привітання» (Лк. 1:29). «А ангол промовив до неї: «Не бійся, Маріє, бо в Бога благодать ти знайшла! І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому ім'я Сина Ісуса» (Лк. 1:30-31).

Будучи благочестивою дівчиною, навченою книг Святого Письма, Марія розуміла, що чекає її. І в її словах: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Лк. 1:38) видно глибоке усвідомлення своєї ролі як матері Сина Божого.

У домі священника Захарії Бог через Єлисавету, сповнену Духом Святим, прорік їй слова утіхи та розради: «Благословенна Ти між жонами, і благословенний Плід утроби твоєї! І звідкіля мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?.. Блаженна ж та, що повірила, бо сповниться проречене їй від Господа!» (Лк. 1:42-45).

На що Марія відповіла: «Величає душа моя Господа, і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покору Своєї раби, бо ось від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть, бо велике вчинив мені Потужний!» (Лк. 1:46-49).

Минуло кілька днів від народження Ісуса, і на підтвердження непростой материнської долі Марії праведний Семен прорік:

«Ось призначений Цей багатом на падіння й уставання в Ізраїлі, і на знак спречання, і меч душу прошиє самій же тобі – щоб відкрились думки сердець багатьох!» (Лк. 2:34-35).

Прошло ще, мабуть, трохи більше року, і ангел з'являється Йосипу зі словами: «Уставай, візьми Дитятко та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитятка шукатиме Ірод, щоб Його погубити» (Мт. 2:13). Серце матері було в тривозі за Немовля.

Минали роки. Марія тішилась, що «Ісус зростає мудрістю, і віком та благодаттю в Бога й людей» (Лк. 2:52). І з усе більшою тривогою пригадувала слова про те, що їй «меч душу прошиє».

Коли Ісус розпочав Своє служіння, мати розуміла, що вже недовго вони залишатимуться разом. «Зробіть усе те, що Він вам скаже» (Ів. 2:5), – навчала інших Марія, знаючи, що в словах її Сина – істина та сила.

Вона була свідком чудес, які вчиняв Ісус Христос, свідком того, як людські долі змінювались від Його проповідей, раділа, що її Ісус оздоровляє недужих, звільняє стомлені душі від демонічних духів. І вона так само бачила, що число Його ворогів зростає. І все частіше згадувала слова про меч...

Недовгим було служіння Ісуса на землі. Врешті-решт вороги Його схопили, повели, засудили і розп'яли... «Під хрестом же Ісуса стояли – Його мати...» (Ів. 19:25). Її душа страждала. Що ж тримало її? Бажання, щоб виконалась воля Бога.

«І сонце затьмилось, і в храмі завіса роздерлась» (Лк. 23:45). Що тримало Ісуса? Любов до людей і бажання, щоб вони були прощені і спасені.

Любов батьків велика. Та любов Божа незмірно більша і вища. Вона понад усе. І Він хоче, щоб ми любили так, як любить Він.

Ігор КРОЩУК.

ЧАКЛУН ІЗ ОСТРОВА СУМАТРА

Молодіжна зустріч проходила вночі просто неба. Цей нічний час в Індонезії називається «саламат Малам». Ми сиділи на сходах. Проповідував євангеліст із області Ацех (Суматра).

Я не завжди належав до Євангельської Церкви Індонезії (ЄЦІ). Раніше молився на захід сонця – усі мусульмани моляться у бік Мекки – і ненавидів християн. Хоча в мене і не було ніякої причини для цього, але все одно я повинен був їх ненавидіти. Щоб докучати й заподіювати зло віруючим, я підпалював церкви й тероризував пасторів ЄЦІ в нашій окрузі. Я володів особливими здібностями для вбивства, за що мене любили й боялися мої фанатичні соратники. Ще мій дід і батько розбиралися в тому, як вбивати людей за допомогою чорної магії.

За ці послуги мені добре платили. Крім того, я намагався постійно шкодити прихильникам їхньої віри, чинячи всіляке зло. Пияцтво стало для мене нормою життя. Особливо тішило, коли «напівхристияни» зверталися до мене за чаклунськими послугами, коли в них хворіли діти. Я зневажав таких людей. Але мої духовні вчителі попереджали, що в магічних діях треба бути обережним із ім'ям Ісуса Месії. Він володіє надприродною владою, надзвичайно могутній і небезпечний.

Одного разу трапилися особлива нагода нашкодити християнам – мене запросили на євангелізаційний захід. Я спочатку напився, щоб не піти туди. Потім усе-таки вирішив піти. Думав чаклунством нашкодити пастору, але чомусь нічого не міг вдіяти.

І ось 15 червня 2000 року. Мене запросили до церкви, якою керував ненависний мені пастор. Я добре підготувався й узяв із

собою смертоносне зілля, яке діяло навіть на відстані багатьох кілометрів, якщо кинути його в бік людини, яку треба знищити.

Під час поклоніння я підвівся й проходом побіг уперед. Ноги майже не слухали мене. Підійшовши до пастора вприціл, я кинув йому в обличчя своє чаклунське зілля. Але цього разу все було не так. Моя сила не подіяла на пастора, але рикошетом ударила в мене. На очах у всіх християн я впав посеред церкви на підлогу й лежав дві години нерухомо. У цей час віруючі молилися про моє спасіння.

Незважаючи на непритомність, я бачив яскраве світло, що не відкидало ніякої тіні, й водночас із цим – найчорнішу п'янку. У світлі я побачив Ісуса Месію. Він сказав, що спасе мене, якщо я буду слухатися Його.

Явлення Ісуса й молитви християн привели мене до тями. У цей момент із мого рота вийшло щось чорне, потім темно-червоне, червоне, помаранчеве й жовте. Я відчував свободу визволення. Злий дух моїх предків, який штовхав мене на недобрі, злі вчинки й давав здатність здійснювати їх, покинув мене. Я почувався абсолютно оновленим, вільним і щасливим.

З тих пір моє життя змінилося докорінно. Старі друзі й соратники більше не хотіли зі мною знатися. Замість них зі мною були віруючі. Я не розлучався з Біблією й читав її, коли тільки міг, і проповідував про Бога, кому тільки міг. По деяким часі вступив до біблійної школи, щоб більше пізнати Господа й навчитися служити як євангеліст і пастор.

Тепер метою мого життя стало слідування за Ісусом. Колишнім одновітцям це дуже не сподобалося. Вони вдавалися до всіляких хитрощів, щоб повернути мене назад: пропонували хорошу посаду, гроші та навіть автомобіль. Про це я навіть чути не хочу, бо не збираюся через тимчасові земні блага залишати Ісуса!

Мене слухає багато молоді. Усіх вас я гаряче закликаю прийняти Ісуса. Довіряйте Йому повністю. Він найсильніший, Він Пан над усіма панамі. Тільки Він може пробачати провини, подарувати мир і звільнити від згубної залежності. Перед Ісусом Христом тремтять і тіпотять могутні сили темряви, але «напівхристиян» вони не бояться. Нехай буде Йому вся слава! Йому, Цареві всесвіту, ми повинні служити від усього серця.

Записав Герхард ШТАММ, місія «Лібеншель».

Чому важливо відвідувати церкву?

Якщо християнин не є членом місцевої церкви, рідко відвідує богослужіння, не спілкується з іншими віруючими, то його віра рано чи пізно ослабне, і він повернеться до гріховного способу життя, ризикуючи втратити спасіння

Бог поставив Ісуса Христа Главою Церкви (Ефесян 1:22-23). Через Церкву Він являє Себе на землі. Біблія називає Церкву Тілом Христовим.

Тепер я радію стражданнями за вас і доповняю на моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його тіла, що ним є Церква; якої я став слугою, згідно з розпорядженням Божим, даним мені заради вас» (Колосян 1:24-25).

Її членами стають ті, хто увірував в Ісуса Христа через покаяння та прийняття прощення гріхів. Якщо християнин не є членом місцевої церкви, рідко відвідує її, не спілкується з іншими віруючими, то його віра рано чи пізно ослабне, і він повернеться до колишнього гріховного способу життя, ризикуючи втратити своє спасіння. Подібно до того, як нога або рука не можуть існувати окремо від тіла, віруючий не може бути незалежним від церкви.

«Держімо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв. І зважаймо один на одного, заохочуючи до любови й до діл добрих; не залишаймо збору свого, як то в деякого є звичай, а, навпаки, втішаймо себе, і то тим більше, що бачимо, що зближається день той» (Євреїв 10:23-25)

Знайдіть своє місце в Тілі Христовому, розвивайте свої духовні дари і реалізуйте їх у служінні іншим людям. Ми збагачуємося, коли щось віддаємо; наша духовна спрага вгамовується, коли ми втамовуємо спрагу інших, наш тягар стає легким, коли ми носимо чийсь тягарі.

Як вибрати церкву?

Найголовніше при виборі церкви – це наявність у ній ясної і зрозумілої проповіді біблійних істин. Це має бути зібрання відроджених (тобто народжених від Духа Святого) людей, що живуть відповідно до вчення Ісуса Христа

Зверніть увагу на те, наскільки правильно у церкві доноситься біблійне вчення. Лжевчень та лжевчителів дуже багато, і можливість піти за ними неправильно дорогою дуже висока. Тому, перш ніж вибирати, уважно прочитайте Новий Заповіт (або хоча б чотири Євангелія), розмірковуючи над прочитаним. Зверніться до Бога у молитві, просіть Його показати вам церкву, в якій ви зможете духовно зростати і зміцнюватися в істині.

Запитайте поради у віруючих людей, з якими ви добре знайомі, бачите їх «поводження чисте в страху» (1 Петра 3:2) і «нелицемерну любов» (2 Коринтян 6:6). Однак не варто піддаватися впливу тих, хто особливо наполегливо пропагує саме свою церкву, контролює вас і не дає вам права зробити свій, самостійний та осмислений вибір.

Без церкви християнство неможливе! Зібрання відроджених людей – це і є свята Церква Божя. Не шукайте гарного будинку – головне не в матеріальному. Головне – це люди! Люди, які мають усвідомлену віру в Ісуса Христа, – головний орієнтир для вибору. Шукайте краси духовної! Вона нерозривна з Біблією!

Що визначає істинну церкву?

Багато людей неправильно розуміють значення слова «церква», думаючи, що це храм, будівля з куполами і різними атрибутами. Це слово в перекладі з грецької означає «збори покликаніх». Покликані – це народжені згори віруючі люди.

Тобто церква – це зібрання людей, народжених згори, спасених. Бог у Своему Слові каже: «Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них» (Матвія 18:20). У церкві, що живе згідно зі Словом Божим, завжди відчутна присутність Божя.

Приклад справжньої церкви – зібрання перших християн. Серед них були учні Ісуса, вони бачили Його, любили Його і тому їхні серця горіли бажанням виконувати те, чого Він їх навчав. «І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42).

Згідно з цим віршем можна виділити чотири обов'язкові ознаки істинної церкви.

Проповідь Слова Божого (вчення апостолів). Пізнаючи істину, християни отримують свободу в багатьох сферах свого життя.

Сплікування віруючих, взаємна підтримка один одного. «Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!» (Галатів 5:14).

Ламання хліба (деякі називають це прийняттям причастя, служінням спомину смерті Господньої тощо). Таким чином ми долучаємося до Тіла Ісуса Христа, а також сповнюємося великою вдячністю за те, що зробив для нас Господь, вмираючи на хресті замість нас.

Молитва, через яку ми спілкуємося зі своїм Небесним Отцем. Завдяки молитві Бог дає нам мир, радість, повноту, благословення, зцілення, показує вихід зі складних ситуацій.

А до якої церкви належите ви?

ДОСТУКАТИСЯ ДО СЕРЦЯ

Дотепер у його житті все складалося добре, навіть дуже добре. Були, щоправда, різні проблеми, якісь невдачі, недуги, але все це він сприймав як незначні епізоди в загальному переможній ході життєвих подій. Аж до цього дня.

Його старша донька виїхала на день в гори покататися на лижах. Він з дружиною був удома, коли раптом задзвонив телефон. З

реакції дружини зрозумів, що сталося щось трагічне. Дзвонила подруга доньки. У горах трапився нещасний випадок, і доньку забрала «швидка». Вони негайно сіли в машину і поїхали до шпиталу. Лікарі саме проводили операцію. Черговий лікар повідомив тільки, що стан важкий, зламана стегнова кістка, численні гематоми і найгірше – черепно-мозкова травма. Операція тривала довго. Хірург, вийшовши з операційної, сказав утомленим голосом:

– Ми зробили все, що могли. Тепер її життя в руках Бога. Усе вирішиться упродовж найближчої доби. Ідьте додому, тут нічого робити, донька

в реанімації під наглядом. Залишіть тільки номери телефонів.

Дружина гірко заплакала. Він завіз її додому, а сам, не знаходячи собі місця, пішов у місто. «Чому таке трапилось? Як я її не впилював?» – докоряв собі. Ідучи навмання, побачив відчинені двері храму. Увійшов. Упав навколішки і почав молитися, благати в Бога допомоги. Він готовий був віддати геть усе, щоб тільки донька вижила. Минали хвилини, години. Втомлений, присів на лавку і задрімав. Йому приснився сон. Неначе він, ідучи пустелею, зустрів старця і запитав його, чому Бог так покарав його доньку.

– Покарав? – перепитав той. – Ні, не покарав. Навіть якщо й забере її до Себе, у Нього їй погано не буде. Радше Він це зробив для тебе.

– Для мене? Як це – для мене? – Бачиш, Господь дав тобі стільки благ: добрих батьків, виховання, ґрунтовну освіту, згодом – гарну роботу, дружину, дітей. Він надіявся, що ти сприймеш ці дари, сприймеш Його любов і прийдеш до Нього як до Батька. Але ти цього не помічав. Ти жив у власному світі, який готував тобі свої пастки, щоб відтягти від Бога. Тому Він мусив поставити під загрозу щось дуже цінне у твоєму житті. Іншим способом Він не міг достукатися до твого серця.

Ці слова перервав дивний звук. Він прокинувся. Це був його мобільний телефон. Телефонував лікар:

– Ваша донька опритомніла. Найгірше позаду. Можете приїжджати. І, чесно кажучи, вона, мабуть, у сорочці народилася. У моїй практиці рідко траплялися випадки, коли хтось виходив живим з такого важкого стану. Це просто чудо.

Ми буваємо твердолобі. Живемо у своєму ізолюваному світі, в який рідко впускаємо Бога. Ми думаємо, що більшість того, що ми досягнули в житті, – це суто наша заслуга. І будемо світ, який веде нас у прірву. А Бог любить нас і хоче спасти.

Тому й змушений чогось позбавляти, щоб вивільнити в нашому захащеному серці простір для Нього. Щоб ми збагнули, що тільки з Ним наше життя буде повноцінним.

НЕВДАЧА ІНОДІ КРАЩЕ, НІЖ УСПІХ

«Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будучи випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Якова 1:12).

Бог допускає іноді, щоб страждання через нерозуміння, критику, насмішки, наклеп, неправду та інші болючі речі прийшли в наше життя, – щоб очистити нас і зробити сильнішими.

У житті кожної людини бувають моменти, коли приходить розчарування там, де вона очікувала успіху. Здається, все робиш правильно: і постиш, і молишся, намагаєшся діяти якнайкраще, а в результаті приходить невдача. Але ось що цікаво: те, що ми часто вважаємо

невдачею, Бог вважає успіхом.

Іноді Бог використовує наші невдачі, щоб допомогти нам стати смиренними. Людському духу властиво прагнути місця, де повинен сидіти Бог, плотська натура бажає бути сама собі богом. Бог використовує для своїх великих цілей тільки смиренних духом людей, які звільнилися від влади свого «я», від своїх амбіцій і намагань скинути Бога з престолу серця.

Світ поклоняється успіху, й іноді єдиним засобом змінити нас буде невдача. Як не дивно, але невдачі та провали можуть бути важливим інструментом в Божих руках для підготовки Свого народу до великого служіння.

Бог творить в нас образ Христа. Іноді Божий шлях творення – це розвінчання наших планів, амбіцій, наших бажань, наших надій.

У книзі Буття з 37-го по 50-й розділи описаний життєвий шлях одного з ізраїльських патріархів – Йосипа – до початку виконання

досконалої Божої волі у його житті.

Згадаймо, в яких сферах життя він зазнав страждань: майно (брати забрали одяг Йосипа); становище у суспільстві, статус (був улюбленим сином, а став рабом); фізичні страждання (опинився у ямі, де немає води); відносини з людьми (наклеп дружини Потіфара); робота (був управителем дому Потіфара, а став в'язнем); місце проживання (жив у палаці, а опинився у в'язниці); нездійсненні надії (обман чашника).

Пройшовши через вогонь страждань, Йосип вийшов переможцем і виконав волю Божу з порятунку Ізраїльського народу.

«І виходить тепер, не ви послали мене сюди, але Бог. І Він зробив мене батьком фараоновим і паном усього дому його, і володарем усього краю єгипетського» (Буття 45:8).

Існує лише один шлях, щоб приносити плід у Царство Боже, і цей шлях – очищення. Тому

невдача іноді краще, ніж успіх. Коли Бог допускає у вашому житті невдачу або провал, прийміть це з готовністю, миром і радістю. Можливо, це підготовка до великого служіння і шлях до великої перемоги.

МОЛИТВА БАГАТОГО ІНТЕРВ'Ю В БОГА

«Будьте ж виконавцями слова, а не тільки слухачами, які самих себе обманюють» (Якова 1:22).

Один багатий селянин, чиї комори тріщали від зерна, часто промовляв звичну молитву «про бідних та нужденних». Молячись, він завжди долучав таке прохання: «Боже, згадай про бідних та голодних і задовольни їхню потребу!». Однак сам не допомагав нікому.

Одного разу, коли він знову промовив свою молитву про «бідних і голодних», син запитав:

– Батьку, чи можу я взяти половину зерна з твоїх комор? Батько здивувався:
– Що ти будеш з ним робити?
– Відповім на твою молитву!

– Ож, ти хочеш взяти в Мене інтерв'ю? – запитав Бог.

– Якщо Ти маєш час, – сказав я. Бог усміхнувся:

– Мій час – вічність. Які питання ти маєш до Мене?

– Що найбільше дивує Тебе в людях? Бог відповів:

– Їм нудно в дитинстві, вони прагнуть вирости, а потім знову палко хочуть стати дітьми. Вони марнують здоров'я, заробляючи гроші, а потім витрачають гроші, намагаючись повернути здоров'я. Думаючи з тривогою про майбутнє, вони забувають про теперішнє, через що в них

немає ні теперішнього, ні майбутнього. Вони живуть так, ніби ніколи не помруть. І вмирають так, ніби ніколи не жили.

Бог взяв мене за руку, і ми хвилину помовчали. Потім я спитав:

– Чого Ти хочеш як Отець? Які уроки життя мусять засвоїти Твої діти?

– Нехай зрозуміють, що вони не можуть змусити любити їх. Але вони можуть дозволити любити себе.

Нехай зрозуміють, що недобре порівнювати себе з іншими.

Нехай зрозуміють, що треба кілька секунд, щоб завдати глибоких ран людям, і кілька років, щоб загоїти їх.

Нехай зрозуміють, що багатий не той, хто має більше від усіх, а той, кому треба найменше від усіх.

Нехай зрозуміють, що деякі люди ніжно люблять їх, але просто не навчилися висловлювати свої почуття.

Нехай зрозуміють, що двоє людей можуть дивитися на одну річ і бачити її по-різному.

Нехай зрозуміють, що не досить прощати одне одному, треба ще й прощати собі.

І просто знайте, що Я тут – завжди! «І ось Я з вами по всі дні, до кінця віку. Амінь» (Матвія 28:20).

ВІРУЮ

П'ЯТЬ КРОКІВ НАЗУСТРІЧ ГОСПОДУ

Особиста зустріч із Господом Ісусом Христом – головна потреба життя людини, хоча далеко не всі це розуміють.

Щоб ця зустріч відбулася, щоб Господь запанував у серці і в житті, потрібно зробити певні кроки.

Усвідомити себе грішником

Єдина перешкода на дорозі до вічності у Царстві Божому – гріх. Схиливши Адама та Єву до непослуху Божим настановам, диявол вклав в серце кожної людини нестримне бажання чинити зло. Людина захотіла сама стати богом і керувати своїм життям. І саме це стало причиною гріхопадіння та страждань на землі.

З часу першого гріхопадіння людина вже народжується грішною, тому і грішить. До цього спонукує людину її гріховна натура.

Гріх – це духовна смерть. Доки грішник не усвідомить свого страшного стану, він не знайде виходу з полону гріха і смерті.

Шукати Спасителя

Якби людина могла сама перемогти гріх, не потрібно було б Ісусу Христу приходити на землю, страждати та вмирати на хресті. Та через грішну природу людина не здатна самостійно перестати грішити.

Обман диявола полягає в тому, що добримі ділами можна якось виправдатися перед Богом за своє гріховне життя. У Біблії читаємо, що платою за гріх повинно бути пролиття невинної крові. До народження Ісуса Христа для прощення гріхів людей проливали кров тварин. Але це лише покривало гріх, а не знищувало його.

Заради спасіння усіх людей та перемоги над гріхом повинна була померти невинна та безгрішна людина. Такою Людиною і був Син Божий, Ісус Христос із Назарета. Народившись від непорочної діви Марії через зачаття від Святого Духа, Ісус не мав гріховної природи, тому і зміг

взяти на Себе увесь тягар кари за гріхи світу. Висячи розп'ятим на хресті Голготи, Ісус виконав повеління Бога-Отця – заплатити за спасіння людей, що гинуть у гріхах.

«Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Івана 3:17).

І ще в Євангелії читаємо слова ангела про народження Ісуса, звернені до Йосипа: «І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:21).

Отже, питання полягає в наступному: чи належите ви до тих «Його людей»?

Покаятися

Розуміння безвиході в боротьбі з гріхом та спокусами цього світу спонукує людину шукати Спасителя.

Щорічно сповідаючись у період великого посту перед Пасхою, люди, однак, усвідомлюють, що це нічого не змінює – вони продовжують грішити тими самими гріхами. І так з року в рік.

Саме час подумати: далі так бути не може. А щоб це змінити, найперше потрібно щиро покаятися перед Богом.

Покаяння – це не просто визнання своїх

гріхів перед Богом у присутності священнослужителя. Це повна перемена розуму і мислення, це свіже бачення Бога, себе і світу. Це щире бажання на 180 градусів змінити напрям свого життя, і Бог відповідає на це бажання. Покаяння – це усвідомлення того факту, що без Бога ти не здатний змінитися, і тому була пролита на Голготі кров Ісуса.

Його розп'яття – це плата за твій гріх. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина свого Однородженого, щоб кожен хто вірує в Нього не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Прийняти прощення

У Біблії написано, що Бог прощає кожній людині, яка усвідомить, що саме її гріх привів Ісуса на муки і страждання, і повірить, що смерть Ісуса врятувала її від майбутнього гніву Божого.

Бог дарує праведність кожному, хто вірує, що Ісус був виданий за наші гріхи і воскрес для нашого виправдання (Римлян 4:25).

Воскресіння Ісуса з мертвих – це свідчення перемоги над гріхом і смертю. Апостол Павло писав: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Коринтян 15:55).

Прийняти водне хрещення та стати членом місцевої церкви

СЛУЖІННЯ ГОСПОДУ - ПОКЛИКАННЯ ХРИСТІЯНИНА

Якщо ви – християнин, то просто зобов'язані ставити собі просте запитання, в якому – сама суть християнського життя та покликання.

Ось це запитання: чи служу я Богу?

Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому – один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, – і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два – і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, – і сховав срібло пана свого...

По довгому ж часі вернувся пан тих рабів, та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: «Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, – ось я здобув інші п'ять талантів». Сказав же йому його пан: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого!». Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: «Два таланти мені передав ти, – ось іще два таланти здобув я». І казав йому пан його: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, – увійди до радощів пана свого!». Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: «Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, – ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсилав. І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маеш своє»... І відповів його пан і сказав йому: «Рабе

лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсилав? Тож тобі було треба віддати гроші мої грошомінам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, – забереться від нього й те, що він має. А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, – буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 25:14-30).

З цієї притчі стає ясно, що кожному з нас від Бога дано певні таланти (можливості, матеріальні речі, здоров'я, гроші, розумові здібності тощо). Бог очікує, щоб ми відповідально розпорядилися довіреними нам талантами і принесли плід для Божого Царства.

Комусь дано більше, комусь – менше, але дано кожному – за нашою спроможністю використати їх і прославити Бога.

Двоє рабів із притчі, взявши таланти, орудували ними і принесли прибуток для свого пана, за що отримали похвалу. Третій раб був лукавим та лінивим, і пан, назвавши його непотрібним, вкинув його до зовнішньої темряви.

Апостол Павло писав церкві в Ефесі: «Раби, слухайтеся тілесних панів зо страхом і тремтінням у простоті серця вашого, як Христа! Не працюйте тільки про людське око, немов чоловіководники, а як раби Христові, чиніть від душі волю Божу, служіть із зичливістю, немов Господеві, а не людям! Знайте, що кожен, коли зробить що добре, те саме одержить від Господа, чи то раб, чи то вільний» (Еф. 6:5-8).

Істинний слуга повинен бути вірним

Після притчі про таланти Ісус говорить про майбутній суд над усім людством. Він попереджає, що настане час,

коли Бог судитиме всі народи, враховуючи те, як вони ставилися до людських потреб: чи нагодували голодного, чи зодягли нагого, чи напоїли спрагненого, чи прийняли подорожного, чи відвідали хворого і ув'язненого. Допомогу таким людям Ісус розцінює як служіння Самому Господу. І багато людей на тому суді зрозуміють, що мали багато можливостей послужити Ісусу і не зробили цього (Мт. 25:31-46).

Сьогодні Ісус Христос запитує і вас: чи знаєте ви про тих, хто живе поруч і хто хворий, голодний і нужденний... Господь забезпечив нас роботою, фінансовим достатком, житлом, автомобілем. І очікує, щоб ми мудро розпорядилися цим і допомагали людям, як Господу.

Слово Боже навчає, що від слуги найперше вимагається вірність. Саме добрим і вірним назвав пан слуг, які принесли йому прибуток,

«Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, – або гріха на смерть, або послуху на праведність? Тож дяка Богові, що ви, будучи рабами гріха, від серця послушалися того роду науки, якою ви себе віддали. А звільнившись від гріха, стали рабами праведности. Говорю я по-людському, через неміч вашого тіла. Бо як ви віддавали були члени ваші за рабів нечистості й беззаконно на беззаконня, так тепер віддайте члени ваші за рабів праведности на освячення. Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности. Який же плід ви мали тоді? Такі речі, що ними соромитесь тепер, бо кінець їх то смерть. А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець – життя вічне» (Рим. 6:16-22).

Чий ми?

Невід'ємна частина нашого життя

Ізраїльський народ ремствував у пустелі, бо не розумів до кінця, хто і для чого їх туди привів.

Сьогодні Бог так само приводить людей до складних ситуацій, а вони так само відмовляються розуміти, що відбувається і чому. Насправді через такі життєві обставини Бог спонукує людей шукати Його – і Він дасть їм знайти Себе.

Пустеля була для Ісуса волею Божою (Луки 4:1-12). Він нічого не їв, і коли зголоднів, диявол Його там спокушував. І всі ворожі атаки Господь відбив Словом Божим.

Проте спокуса і випробування – різні речі. Випробування Бог допускає для нашого виховання, а спокушуємося ми самі, чим ворог душ людських неодмінно намагатиметься скористатися, сіючи сумнів.

«Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будучи випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його. Випробовуваний хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Якова 1:12-15).

Наступний важливий крок на шляху до спасіння – прилучення до Христової Церкви.

Божя Церква – це не будівля. Божя Церква – це люди, які покалися у гріхах та навернулися до праведного життя. Саме таку Церкву через пролиття власної крові набув Собі Ісус Христос (Дії 20:28).

Стати членом Божої Церкви можна лише через народження згори та водне хрещення – так сказав Ісус: «Поправді, поправді кажу я тобі: коли хто не родиться з води і духа, той не може увійти в Царство Боже» (Івана 3:5).

Апостол Петро закликав кожного до водного хрещення: «Покайтеся і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів» (Дії 2:38). І навчає, що «образ хрещення – не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, – спасає тепер і нас воскресінням Ісуса Христа» (1 Петра 3:21).

Ісус навчав: «Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує – засуджений буде» (Марка 16:14).

Дорогий читачу, лише вам вибирати, якою дорогою йти.

Ви маєте право не зважати на всі ці слова. Але ваші вчинки – «перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, завидки, п'янство, гулянки й подібне до цього» (Галатів 5:19-21) – неминуче призведуть до жахливого наслідку – вічного перебування в озері вогненному, місці страждань та гірких сліз.

Та ви можете сьогодні прийняти рішення почати жити по-новому. Господь хоче змінити вас, ваш характер, показати вам Свою безмірну любов і подарувати спасіння.

Бог любить вас! Прийміть Його любов сьогодні! Не зволікайте і не відкладайте на завтра найважливіше рішення свого життя.

«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує мій голос і двері відчинить, Я до нього увійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20)

НАЗДОГНАТИ Й ПЕРЕГНАТИ

«Немає нічого нового під сонцем» (Екл. 1:9).
У відомому романі письменників-одеситів про пригоди авантюриста Остапа Бендера є персонаж, який веде відчайдушну війну з заокеанським противником. Пересічна радянська домогосподарка намагається в нерівній борні перемогти американську світську левицю. Мільярдні статки останньої протистоять 200 карбованцям (зарплата чоловіка), 30 карбованцям із каси взаємодопомоги і кредиту (платежу для робітників і службовців). Але радянська жінка не здається: у хід ідуть собача шкура, «що мала означати хохулю», «шиншиловий палантин (російський заєць, убитий у Тульській губернії)», «голуб'ячий капелюшок із аргентинського фетру» і модний дамський жакет, пошитий із нового піджака чоловіка.
Дамочка носить зловісне ім'я – Людоїдка Еллочка. Минуло майже 100 років, як світу переказано цю історію, а битва триває і сьогодні...

Курси дизайнерів починалися наприкінці жовтня. Нудне сіре міжсезоння з затяжними дощами, свинцевим небом і рвучкими вітрами можна було пережити саме з чимось таким. Коштували курси не дешево – 50 тисяч за п'ять місяців, і збирався на них, як правило, вищий світ – дружини, доньки, коханки чиновників і бізнесменів у законі, втомлені відвідуванням салонів краси та модних бутиків і спрагли інтелектуального розвитку.
До першого заняття Олександра підготувалася ґрунтовно: шикарна блузка зі стразами «під Сваровські», шкіряна чорна спідниця трохи вище колін, чобітки на запаморочливій шпильці і нова сумочка майже від «D&G». Останній штрих – візит у перукарню і манікюрний салон. Вона знала, що «студентки» зберуться не з простих.
У понеділок, зайшовши в невеличку затишну аудиторію на третьому поверсі одного з офісних центрів, вона почала уважно спостерігати за всіма, хто входить у двері.
Ось платинова блондинка в недбалому хутрянному жакеті з елегантною сумочкою. «Норка, тисяч 30, не менше... І сумочка

на стільки ж, – одразу підрахувала Олександра.
Слідом впливла, похитуючи великими діамантовими сережками, гладка дама. «Тисяч 50 у вухах...» За кілька хвилин у коридорі почулися веселі голоси, і, щебетучи, в аудиторію вбігли дві юнки. Подерті в лахміття джинси, оголені по моді щиколотки, кислотного кольору кросівки. «Тисяч по шість штани, взуття – приблизно стільки ж...» Поступово аудиторія заповнювалася слухачками (жодного чоловіка на курсах не виявилось).
Олександра намагалася робити вигляд, що старанно готується до лекції: перекладала з місця на місце зошит, упряте перевіряла, чи пише ручка, щось гарячково шукала в сумочці. Давно стало ясно, що її «шикарний вигляд» – це навіть не сумно, це смішно й безглуздо. Лише годинник у лекторки коштував більше, ніж увесь наряд Олександри.
Двері знову відчинилися, і на порозі стала ще одна слухачка. Великі окуляри, розпатлане волосся невідомого кольору, зачехана (на громадському транспорті, чи що, приїхала?). «Три, п'ять, п'ять... – швидко додавала подумки Олександра. – Ха, то я не на останньому місці!».

Дихати стало легше, небо за вікном посвітлішало.
– Чекаю наступного четверга! – радісно прощалася лекторка. – Не забудьте про домашнє завдання. Міланські будинки моди...
Олександра першою вислизнула з аудиторії, спустилася сходами на перший поверх і вийшла на парковку. Чоловік курив, стоячи біля машини.
– Ну, як перший день? Сподобалося? – усміхнувся він, відчиняючи дверцята. – Поїхали?
– Почекай, – сказала Олександра, влаштовуючись на сидінні.
Групами по двоє-троє виходили її «колеги» і розходилися до автомобілів. «Мерседеси», «порше», «міцубісі» різних кольорів тихо загурчали, готуючись до ривка. «Усі за кермом, лише я – пасажирка», – знову стало прикро.
Поступово всі розїхалися, на стоянці майже не залишилося машин. Знову відчинилися двері, з'явилася та дивна дівчина в окулярах, неуважно гляннула в боки – напевно, вирішувала, до якої зупинки ближче йти. Зробивши кілька кроків, зупинилася і почала копірситися в сумочці, на решті знайшла потрібний предмет. Це виявився невеличкий брелок, який клацнув у неї в руках, і йому радісно відповів мелодійний дзвін дверцят самотнього «ламборджіні».
Олександра не могла говорити, сльози душили її. Під схлипування і шморгання носом зелений «фольксваген» плавно рушив із місця.

Здавалося б, курйозна ситуація. Можна усміхнутися і похитати головою: оце проблема в людини! Але насправді це не кумедна історія, а страшний сюжет, що бере свій початок від жертвників Каїна та Авеля (від дерева пізнання добра і зла? Від повстання сина зорі?). Можна сміятися над несповна розуму дамочками, які міряються вагою діамантів, цінниками на сукнях і висотою підборів. Але це лише пародійний відблиск справжніх війн.
Відомий лозунг «Наздогнати і перегнати Америку!» приписують Микиті Хрущов, радянському лідеру 50-60-х років, однак це гасло сягає корінням у далеке минуле.
Михайло Тухачевський, маршал Радянського Союзу, розстріляний товаришами по партії в 1937 році, проголошував: «Ми маємо в армії базу, на якій можна наздогнати і перегнати технічно сильні та небезпечні для нас капіталістичні армії».
Вигнаний і згодом також убитий товаришами опальний більшовик Лев Троцький у 1935 році писав: «Реальна програма найближчих радянських п'ятирічок полягає в тому, щоб наздогнати Європу та Америку».
У 1928 році на якомусь черговому пленумі Сталін говорив: «Для того щоб домогтися остаточної перемоги соціалізму, потрібно ще наздогнати і перегнати ці країни також у техніко-економічному відношенні». І ось, нарешті, першоджерело: «Або загинути, або наздогнати передові країни і перегнати» (Ленін).
Можна довго подорожувати в часі і просторі, зустрічаючи правителів, воєначальників, армії, народи, міста, родинні клани, мафіозні структури, транссвітлові корпорації, які наздоганяють і переганяють суперників.
І немає тій гонитві кінця, як на ярмарковій каруселі. «Одні колесницями хваляться, а інші кінцями, а ми будемо хвалитися ім'ям Господа, нашого Бога» (Пс. 20:8).
У книзі Джона Буньяна «Подорож пілігрима» є розділ «Ярмарок

суєти». Що може бути веселішим і водночас страшнішим за ярмарок? «Шлях у Небесне Місто проходить через місто, де шумить і вирує веселий ярмарок. Кожен, хто йде до гори Сіон, не може оминати його. Сам Цар царів, коли жив на нашій землі, повертався у Своє Царство через це місто і через цей ярмарок. Князь Вельзевул, господар цього ярмарку, особисто вмовляв Його купити що-небудь. Він навіть обіцяв зробити Його володарем усього видимого, якщо Цар погодиться поклонитися йому. Однак товари цього ярмарку суєти залишили Господа абсолютно байдужим, і Він покинув місто, не витративши жодного гроша».
Господар веселого ярмарку – князь Вельзевул. А які жителі населяють це місто! Заздрість, Забобони, Догоджання... Суд і правду вершать «пани присяжні засідателі»: Сліпий, Несправжній, Злий, Інтриган, Безпринципний, Необачний, Ворожий, Бундючний, Брехун, Нещадний, Світоненависник і Невблаганний. У цьому веселому місті супутника Християнина – Вірного було вбито: «Тіло нещасного порубали мечами і спалили на багатті».
Людодіди та Людоїдки товпляться у святкових убраннях, споглядаючи, у кого одяг багатший, у кого автомобіль дорожчий і розкішніший і масивніші ланцюжки, годинник, сережки, персні. Витанцюють на підмостках блазні, нав'язливо запрошують у свої балагани. Натопт із криками – чи то захоплення, чи ненависті – мчить на каруселі, намагаючись ухопити рукою того, хто сидить попереду. Або наздогнати його, або перегнати.
Однак пілігрими, що прямують по стопах свого Господа, не повинні витратити ні єдиного гроша на ярмарку марнославства, оскільки, переразговуючи згаданого вже Остапа Бендера, ми чужі на цьому святі, яким командує князь світу цього. А золото, сапфіри, діаманти, рубіни, топази та інші перли вже чекають нас у Новому Єрусалимі. Іван Богослов це бачив. Ось так!

Надія ОРЛОВА.

ЧИ Є ЖИТТЯ ПІСЛЯ?..

Лев Толстой, як відомо, припустив: «Усі щасливі родини схожі одна на одну, кожна нещаслива родина нещаслива по-своєму». Мені раніше здавалося, що всі християнські родини однаково щасливі. Можливо, що тоді – 25 років тому – це було більше схоже на правду, принаймні зовні. Потім виявилось, що й серед християнських родин є «по-своєму нещасливі». Сьогодні розлучення серед християн перестали бути чимсь надзвичайним.

Дослідження і статистика говорять про те, що в американських родинах, де чоловік і жінка – християни і регулярно ходять до церкви, читають разом Біблію, разом моляться, ймовірність розлучення приблизно на 35% менша, ніж у середньому по країні.
На жаль, мені не вдалося знайти статистику про розлучення в християнських родинах на пострадянському просторі. Але припускаю, що й у нас, по-суті, така ж ситуація. Зберегти свій шлюб у християн виходить краще, ніж у невірних. На жаль, ми змушені визнати, що навіть щира віра не завжди допомагає зберегти стосунки з найближчою людиною, хоча Біблія займає дуже жорстку позицію щодо розлучення.
В одному давньому християнському гімні є слова: «Люблю я Церкву із людей, відкуплених Христом». Це ключові слова. Адже Церква складається з людей. Сьогодні в церквах чимало таких, які пережили розлучення. Можливо, без них було б зручніше. Але ми повинні бути вдячні Богові за те, що вони є. Тому що зазвичай

люди, які пережили розлучення, йдуть із церкви: щонайменше із конкретної громади, а часто – взагалі з церкви. І тому варто дякувати Богові за тих, хто залишається. І необхідно зрозуміти, що церква може дати їм, а вони – церкві.
Працюючи над цією статтею, я ризикнув поставити в соціальній мережі декілька запитань християнам, які пережили розлучення, і попросив їх, по можливості, надіслати мені відповіді.
По-перше, мене цікавили причини розлучення. На мій подив, ніхто з опитуваних не назвав головною причиною розлучення ні перелюб, ні взагалі яку-небудь ваду або дію подружжя. Усі вбачали причини розлучення всередині себе: звучали такі ключові слова, як «егоїзм», «поспішність», «незрілість при створенні сім'ї».
По-друге, мене цікавило, чи шукали люди допомоги до і під час прийняття рішення про розлучення; якщо так, чи була вона наслідком систематичної роботи церкви. Тут усе було складніше: практично всі шукали допомоги. Одні її знайшли, інші – ні, а хтось знайшов, але потім пошкодував, що шукав.
В одному всі були одностайні: їхні церкви не проводять систематичної роботи з сімейними парами. Тут я бачу проблему, але, на жаль, не бачу рішення.
А що взагалі може зробити церква? Деякі відповіді лежать на поверхні: потрібно влаштовувати семінари з подружніх стосунків, організовувати малі групи з вивчення Біблії для сімейних пар, проводити індивідуальне консультування.
Але, маючи деякий досвід такого служіння, я знаю, що найбільш проблемні пари не приходять ні на семінари, ні в групи, ні до служителів на розмову.
Я не думаю, що є прості рішення з цього питання. І ті непрості рішення, які я бачу, багато в чому спірні, але все ж ризикну їх запропонувати. Родина повинна стати для церкви пріоритетом.

Я все частіше думаю над словами апостола: «Воля Божа – освячення ваше, щоб ви утримувалися від блуду».
Пригадую випадок із свого життя, коли я працював на заводі. Був у нас головний акціонер – молодий «стратег», і був директор із адміністративних питань (завгосп). Акціонер любив пафос. Ось і каже одного разу: «Ми повинні стати найкращим підприємством у світі!». А завгосп, ніби сам до себе, але так, щоб усі чули: «А може, спочатку станемо найкращим підприємством у нашому районі?».
Може, й нам іноді приземлитися треба? Добре, звичайно, бути Божими «свідками аж до краю землі». Але, може, спочатку слід навчитися від блуду утримуватися?
Останнє моє запитання було таке: «Якби хтось із ваших близьких родичів або друзів повідомив про намір створити сім'ю і попросив вас дати одну пораду, що б ви порадили?». На це запитання відповіді були найбільш розгорнуті. Деякі – дуже особисті. Об'єднували їх, мабуть, дві речі.
По-перше, всі радили серйозніше поставитися до створення сім'ї: краще планувати, обговорювати заздалегідь взаємні очікування, можливість, плани...
Практично всі порадили докладати більше зусиль до збереження сім'ї: більше терпіти, більше дбати про своє подружжя незалежно від того, як він або вона поводитиметься.
Це прості істини. Але коли їх чуєш із кафедр або в групі з вивчення Біблії, іноді здається, що це теорія і що пересічній людині занадто важко застосувати це на практиці. Коли ж чуєш це від людей, які пережили розлучення, розумієш, що той білі, якого вони назвали, – дуже висока ціна.
Поки в тебе є стосунки, в яких ти нещасливий, здається, що без них ти автоматично станеш щасливим. А от і ні. І потім ти переймаєшся запитанням: а може, я міг зробити щось ще, щоб зберегти родину? Бо всі одностайно визнають: найболючіше переживання в їхньому житті – це розлучення.

Ігор РАЙХЕЛЬГАУЗ.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ЧИТАННЯ

- * При читанні майже 50% часу очі людини дивляться на різні літери. При цьому лінійні погляди можуть як розходитися в різні боки, так і перехреснуватися.
- * 95% людей читають дуже повільно: 180-220 слів за хвилину (сторінку за 1,5-2 хвилини).
- * При швидкому читанні очі втомлюються менше, ніж при повільному.
- * Протягом години очі 57 хвилин зафіксовані на тексті, тобто перебувають у відносному спокої.
- * Зазвичай обсяг одномоментної фіксації становить 10 друкованих знаків (тобто 1,5-2 слова одного рядка). У тих, хто швидко читає, – 200-500 знаків (це 33-83 слова).
- * Наполеон читав зі швидкістю дві тисячі слів за хвилину.
- * Бальзак прочитував роман у 200 сторінок за півгодини.
- * Такий собі Е. Гаон дослівно пам'ятав 2500 прочитаних книг.
- * Т. Едісон читав відразу по два-три рядки, запам'ятовуючи текст мало не сторінками завдяки максимальному зосередженню.
- * Читачу не потрібна калорійна їжа, щоб впоратися із проблемами нудного життя. Тому люди, що читають, набагато менше схильні до зайвої ваги.

ЦІНА МИРУ СИЛА ДОБРА

Про готовність до примирення можна судити з того, чим противники ладні заради миру пожертвувати. Це особливо помітно у вузькому масштабі, коли ми спостерігаємо за дітьми, що граються і сваряться в пісочниці, і в широкому – коли стежимо за розвитком політичних подій на Близькому Сході.

Хто потребує примирення? Вороги. Яків говорить, що вся ворожнеча має одне джерело: наші невгамовні жадання, незадоволені бажання (Як. 4:1). Чому люди часто не можуть знайти примирення? Тому що не готові до жертви.

Якщо яка-небудь невеличка держава в Тихому океані оголосить війну племенам на сусідньому острові, то це на день займе якесь місце в стрічці новин. Потім суспільство втратить до події будь-який інтерес. Але якби якась там держава оголосила війну Росії, Китаю чи США, то розвитку подій присвячували б перші шпальти газет і журналів до тих пір, поки конфлікт не був би розв'язаний.

Люди перебувають у ворожнечі з Самим Богом! Але Господь, зі Свого боку, «примирив світ із Собою

Самим, не зважаючи на їхні (людей) провини». Він приніс Самого Себе в жертву примирення. Він заплатив за мир між Святим Богом і грішними людьми Своєю кров'ю.

Висвітленню цієї події Він присвятив цілу Книгу. Бог знайшов у цьому світі «кореспондентів», яким доручив говорити, писати, переконувати, проповідувати всім людям. Він доручив їм служіння примирення. Заплативши за наше примирення з Богом ціну, вище за яку нічого й бути не може, Ісус Христос визначив найважливіше служіння в

цьому світі – служіння примирення, служіння благовісту, як його називає апостол Павло.

У заповідях блаженства Ісус говорить, що найщасливіші люди на землі – миротворці. Їхня сутність, їхній характер, їхнє служіння настільки відповідають сутності Бога, що вони синами Божими назвуться. Найчастіше миротворці – пересічні, непомітні, люди, які люблять Бога і щиро Йому служать.

В. Ц.

«Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви» (Євангеліє від Івана 13:34).

До віконечка придорожньої кав'ярні для автомобілістів під'їхала на старенькій машині жінка, яка вже багато років щодня замовляла тут каву. Люб'язно перемовляючись із продавцем, вона зауважила машину, що стала за нею в чергу. У доброму гуморі жінка захотіла зробити добро тому водієві і заплатила продавцеві за каву для нього. Продавець погодився, вирішивши, що ці люди знайомі.

Жінка поїхала. Наступного дня вона, як завжди, під'їхала до віконечка кав'ярні.

– Думаю, вчора сталася прикра помилка. Хлопець, за якого ви заплатили, не знає вас, – сказав продавець.

Жінка пояснила, що так і мало бути. І тоді продавець розповів, що вчора сталося:

– Я сказав тому хлопцеві, що ви заплатили за його каву. Тоді він вирішив заплатити за наступного покупця. Водієві наступної машини я пояснив те саме, і він вчинив так само. Увесь день люди платили один за одного. Я вражений!

Добро володіє незвичайною силою. Це риса Божого характеру, і вона має бути властива Його дітям.

ПОСТУП

Коли моя бабуся вирушала навідати свою маму, вона відводила на це три дні. Один день ішов, щоб добратися туди на бричці, запряженій кіньми, ще один – аби розповісти і послухати останні новини, посидівши трохи в кухні, а трохи у саду, і третій день – на дорогу назад.

Коли моя мати їздила до своєї мами, їй досить було два дні. Вона добиралася потягом і, якщо щастило з пересадками, приїжджала того ж дня під вечір. Мама розповідала бабусі останні вісті, вислуховувала

новини навзаєм і наступного дня від'їжджала.

Мені, щоб провідати маму, потрібно лише пів години. Я приїжджаю автівкою, затримуюся у неї десять хвилин і поспішаю назад, бо діти

нудяться, а я, як завжди, не встигаю зробити закупів у супермаркеті.

Коли моя дочка приїде мене відвідати, скільки часу їй це займе?

Колись у селі чоловіки і жінки здибалися біля джерела, розмовляли, обмінювалися думками, допомагали один одному, коли наливали воду до відер, дзбанів і баклаг. На зворотньому шляху, ідучи поволі зі своєю ношею, кожен мав час і спокій, щоб подумати і навіть помолитися.

Потім до будинків провели воду і відпала потреба кудись виходити. Усе стало зручніше. Але так бракує осіб, з якими можна було б поговорити, як і часу на те, щоб подумати.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

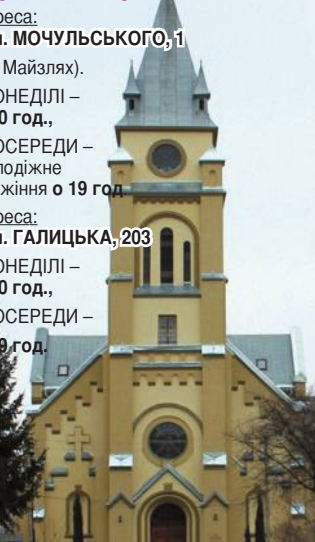
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jeseninoва 77, Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 <Metro> Alto del Arenal,
C-2, C-7 <Renfe> El Pozo

Телефон: № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРЮЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

«Хто-бо підноситься – буде впокорений, а хто впокоряється – той піднесеться» (Євангеліє від Луки 14:11)

Армада флоту Сполучених Штатів була на військово-морських навчаннях біля берегів Канади, коли по радіо прозвучало:

– Змініть свій курс на 15 градусів на північ, щоб уникнути небезпеки зіткнення.

– Ні, це ви змініть свій курс на 15 градусів на південь, щоб уникнути небезпеки зіткнення.

– Повторюємо. Розверніться на північ, щоб уникнути зіткнення.

– Це капітан військового судна Сполучених Штатів. Повторюю ще раз, негайно змініть курс.

– А ми – канадський маяк...

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

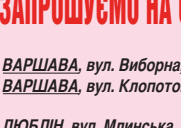
ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;

ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30. ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (328) 271-50-33.

ВІРЮЮ

№ 2 (253)
ЛЮТИЙ 2020 р.

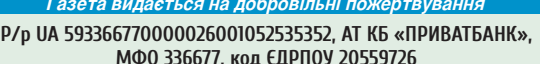
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

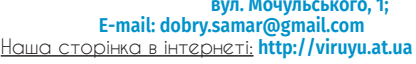
Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олександр КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

